

Herkesin hayatını mahveden adam, Mülkiyelilerin karşısındaki büfenin önünde beklerken paltosunun yakalarını kaldırdı, belli belirsiz gülümsedi. Gerçi biraz melankolik biriydi, hüznün de iyi gelirdi kimi zaman ama büsbütün de kara düşüncelere dalmak ona göre değildi. Hele böyle bir zamanda. Saatine baktı, Bahar on dakika gecikmişti. “Şimdi,” dedi. “Randevuya geciken bir kadın ne zaman aranmalı? On beş dakika sonra, yarım saat, ertesi gün?”

Büfeci sürgülü camı açtı, pos bıyıklı, istese Kırkpınar’da başaltına güreşebilecek cüssedeydi, “Bir şey mi istedin?” dedi.

“Hayır, kendi kendime konuşuyorum.”

“Deli misin?”

“Polisim.”

Pehlivanın yüzü değişti, “Çekil git lan büfenin önünden,” demeye niyetlenmişken “kusura bakmayın,” demek zorunda kaldı. Yüksel’de, teneke kutuların içinde ateş yakmış işportacılar, ısınmak için yerlerinde zıplıyor, rüzgâr iri kar taneleri savuruyordu. Tekrar saatine bakıp, olumsuz hava

şartlarında on beş dakika sonra aramanın uygun olacağı kanaatine vardı. Telefon uzun uzun çaldı... Böyle anlarda insanın içini kemiren, belirsizliktir. “Düünkü çocuk musun?” dedi içinden. “Kalbin niye böyle küt küt...” Hani, kesin bir dille reddedilmek bile bu belirsizliğin neden olduğu sıkıntıdan iyiydi. Yedinci çalıştan sonra kapattı.

“Geç kalan bir kadının telefonu en fazla kaç sefer çaldırılmalı? Yedi, dokuz, yüz dokuz...”

Büfenin camını tıklattı.

“Bir naneli şeker ver.”

“Hangisinden olsun?”

“Naneli olsun!”

Cebindeki bozuklukları büfenin tezgâhına koyup “Yeter mi?” diye sordu. “Bütün gün 216 içiyoruz, ağzımız kokmasın.”

Şekeri uzatan büfeci “Yeter ağbi,” deyip, paranın bir kısmını geri verdi.

Donma tehlikesi geçiren kulaklarını ovuşturdu ama kasatı kesilen ayakları için şu an yapabileceği bir şey yoktu.

“Şimdi bir deneme daha yapabiliriz.”

Bu sefer ikinci çalışın sonuna gelmeden açıldı telefon. Havanın soğuşundan ayrı, göğsünden saç diplerine yükselen bir ürperti duydu.

“Merhaba,” dedi. “Benim... Gelmiyor musun?”

“Gelmezsem ne yapacaksın? Bana da mı işkence yapacaksın?”

“Anlamadım...”

Aslında çok iyi anlamıştı ya, ilk şaşkınlıkla böyle demişti. Demek ki Ertan hemen yetiştirmişti Özcan’la ilgili vaziyeti. “İyi de,” dedi. “Ben bir şey yapmadım ki...” Bahar çoktan kapatmıştı telefonu. Göğsünün hemen altında bir alan donuverdi, sonra da bu kaygan zemin ortasından çatlayıp tuz buz oldu. Herkesin hayatını mahveden adam, o kadar duy-

gusal biri değildi. Orada daha fazla beklemenin anlamsız olacağını düşündüğünden, içindeki kırıkları topladı. Serseri mayın gibi yollara vurdu kendini; “İki buçuğa sinema,” diye çığırın korsan CD satıcılarının, kemercilerin, ışıldaklı oyuncakçılarının yanından geçti, birileri ona çarptı, o başkalarına tosladı.

“Başının gözünün sadakası olsun!”

Dönüp baktı; yere serdiği kartona, kucağında çocuğuyla oturmuş, avurtları çökük, esmer bir kadındı. Dilenci mafyası Ekrem, yolda yürüyenlerde korku ve acıma duyguları yaratmak için, elemanlarına karşı da iyice Allahsız olmuştu.

“Kalk,” dedi. “Çocuğu hasta edeceksin, kapalı üstgeçitte bekleyin.” Elini cüzdanına atıp 10 YTL çıkardı. Nasılsa bu akşamın tahminî bütçesi, bir hayli fazla verecekti. “O Ekrem’e de söyle, zabıtaya benzemem, ayaklarını kırarım.”

“Ekrem bıraktı o işleri ağbi, şimdi Halis bakıyor.”

“Hangi Halis. Bizim Piç Halis mi?”

Kadın 10 YTL’yi göğsünden içeri atıp “He ya, o!” dedi. “Allah razı olsun ağbim, bizim polise karşı bir yanlımız, kusurumuz olduysa...”

“Tamam, tamam!”

Nereye gittiğini bilmeden, ayaklarının götürdüğü istikamete yol aldı. Gerçi gideceği yeri belli belirsiz seziyordu ya, yine de kesin bir rota çizmeden, buralarda bütün yan sokakların bir ana caddeye açılmak amacıyla var olduğunu bilerek, çıkmaz sokağı olmayan bir kentin verdiği kahredici huzurla, palas pandıras yürüyordu. Sonuçta dönüp dolaşıp geleceği yer de sayılıydı, hele ki bir vaka üstündeyse. Yirmi bir yıl meslek hayatında, kendi evinde cinayet işleyenler hariç, olay yerine dönen katil görmemişti. “Ama ben dönerim,” dedi içinden. “Polis döner, işimiz bu.”